

NA VIDĚNOU

Bylo toho moc. Utekl jsem do postelí a vida, v nich už tma, jež předchází noc. Jak chceš, dodám, jako by se mě na něco ptala. Jako bych měl možnost se nevyválet.

Navlékám tedy rukavice zmaru, na každý prst, k předloktí. Budu-li až sem rozvoněn, teprve pak asi předvedu ten správný sebezáchovný kabaret,

například kankán pohybem prostředníčku předvedu, jindy levnou lascivitu, nyní naději, která by měla umírat poslední, a vlastně by na její skon vůbec neměla přijít řada, neboť já jsem tu zhášen, já se mám poručit,

protože je toho moc. Utekl jsem do postelí a v nich už tma, jež předchází noc, jak chceš, dodá, jako bych se jí na něco ptal.

Neptal. Přiznávám jen dva trhance kosmického ticha: z hrdla, obepínaného korály zásvětní rosy, a bědy fotek z dětství, když cosi je kroutí podél jejich příčné osy.

Není otázka, kde a jaký hrob, ale kdo tu o mně smlouvá, nejsem si jistý, že bych psal tak vysokou poezii, aby hvězdy sáhly pro slova k mé obhajobě. Jestli mým nebem není strop.